

[1]

Mor l'arquitecte Pere Cortacans Borrell

Imatge:

© Pere Cortacans

Adeu Pere!

Immediatament després que el teu fill Pere em comunica que ens has deixat, la teva imatge apareix clara en la meva ment i, submergit en el desconsol, venen a la meva memòria un munt de coses, però n'hi ha una que sobresurt damunt les altres i la rememoro com si fos ara.

Era un matí d'octubre ple de llum, l'any no el recordo, quan al meu despatx i amb un rostre molt seriós, em vas proposar nomenar-me mediador en el teu testament. En principi, i molt sorprès, jo no volia acceptar, però tu, com l'hàbil negociador que sempre vas ser, em vares convèncer. Des de llavors la nostra amistat personal, així com la que mantenia amb tots els teus, no va deixar de créixer: em vaig convertir en la persona de confiança de la família.

Dins l'Escola i com a professor, vas ajudar a Coderch en l'assignatura de Projectes i a Canosa en la de Dibuix. A més d'arquitecte també havies treballat com aparellador, i això et convertia en un professional molt complet. Jo era més jove que tu i, al teu costat, vaig aprendre moltíssim.

Després, la teva experiència amb temes col·legials -president de la Demarcació de Barcelona i refundador de l'Oficina Deontològica- junt amb l'ampli bagatge professional que posseïes et va fer despuntar com a pèrit en la nostra agrupació. Va ser llavors quan vàrem decidir plegats treballar junts en diversos projectes, així com en la redacció d'innumerables dictàmens.

Durant aquelles tardes i nits de treball intens és quan jo, ja molt més madur, descobreixo en tu la teva bondat profunda. Des del meu punt de vista, aquesta va ser la teva gran i fonamental virtut, la particularitat que et va fer singular, o sigui, diferent dels altres; una característica tan inherent a la teva personalitat que segur que ens la vas encomanar una mica a molts dels que et vàrem admirar i estimar.

Des d'aquells llunyans anys, i fins ara fa poc en la nostra última conversa telefònica parlant de la Covid-19, sempre vaig poder comprovar el teu interès per tot: l'arquitectura, la filosofia, la justícia, la música (a través d'ella vares conèixer la Rosa Maria Balada, la teva estimada esposa, la mare dels teus fills), la literatura, l'escultura, la pintura...

Les ciències, l'art i les lletres, juntes, viatjaven amb tu, però al final de les nostres converses sempre aflorava la teva gran vocació: els teus dos fills arquitectes, Pere Cortacans Balada i Cristian Cortacans Balada.

Avui, que junt amb ells i la teva muller, els altres familiars, i molts amics jo et ploro, sento en el meu cor una ràbia especial, perquè penso que aquest adeu m'ha agafat desprevingut. Jo pensava que això de la mort no tenia res a veure amb tu. Ara, tots nosaltres, els que sempre t'hem estimat, ens haurem d'acostumar a caminar sense tu. A mi, personalment, em queda l'esperança que, durant aquets darrers vint-i-cinc anys i després de passar tantes hores junts en reunions i tertúlies, en les assemblees de l'Agrupació de Pèrits i fent projectes d'arquitectura i dictàmens plegats, una mica de la teva bondat infinita hagi arrelat dins meu.

Gràcies!

Victor Fanlo i Punter

21/12/2020

[Tornar](#) [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://213.151.109.9/en/node/24248>

Links:

[1] <http://213.151.109.9/en/node/24248>

[2] <http://213.151.109.9/en/javascript%3Ahistory.back%281%29>